

ความรักขับเคลื่อนพันธกิจ

“เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึง
พวกท่านด้วยความยากลำบากและ
ระทมใจอย่างยิ่งรวมทั้งน้ำตาไหล
มากมาย ไม่ใช่เพื่อจะทำให้พวกท่าน
ทุกข์โศก แต่เพื่อให้ท่านรู้จักความรัก
มากมายที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย”
(2 โครินธ์ 2:4)

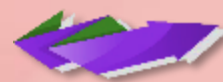
เมื่อเราศึกษาจดหมายฉบับที่สองของเปาโลถึงชาวโครินธ์ เราจะเห็นว่าอัครทูตทรงห่วงใยความเป็นอยู่ที่ดีของคริสตจักรมาก

ถึงแม้ว่าการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าในโลกที่เต็มไปด้วยบาปนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ในศตวรรษแรก การประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนอาจต้องเผชิญกับความยากลำบากอย่างมาก

เปาโลเตรียมคริสตจักรให้พร้อมเผชิญกับความยากลำบากเหล่านี้ ทั้งภายในและภายนอก และสอนให้พวกเขารวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวด้วยความรักที่เสียสละ จากคำแนะนำนี้ เราสามารถเรียนรู้ได้ในปัจจุบันว่า เราควรเป็น “กลิ่นหอมแห่งชีวิตที่นำไปสู่ชีวิต” (2 โครินธ์ 2:16)

การปลอบโยนจากพระเจ้าเมื่อมีความทุกข์

ความบริสุทธิ์และความจริงใจในการรับใช้

การประพาดตนอย่างซาญฉลาด

การให้อภัยและการฟื้นฟู

กลิ่นหอมของพระคริสต์

การปลอบโยนจากพระเจ้าในความทุกข์

“พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนทั้งหลาย ที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการหนุนใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า” (2 โครินธ์ 1:4)

จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์เป็นจดหมายที่เปาโลพูดถึงเรื่องการปลอบโยนมากที่สุด คริสตจักรกำลังเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก และจดหมายฉบับก่อนหน้าของเปาโลได้ทำให้พวกเขารู้สึกเศร้าโศก

แต่ความเศร้าโศกนั้นเป็น “ความเศร้าโศกที่มาจากพระเจ้า” ซึ่งนำไปสู่การกลับใจ (2 โครินธ์ 7:10) ดังนั้นเปาโลจึงไม่ต้องการให้ความเศร้าโศกนั้นครอบงำพวกเขา แต่ต้องการให้พวกเขาได้รับการปลอบโยน

การปลอบโยนที่มาจากพระเจ้า

ปลดปล่อยเราจากความกลัว

เตือนเราให้ระลึกถึงช่วงเวลาที่พระองค์ทรงช่วยเหลือเรา

ช่วยให้เราอดทนต่อความทุกข์ยาก

นำเราไปสู่ความเติบโตทางจิตวิญญาณ

กระตุ้นให้เราอธิษฐานเพื่อผู้อื่น

ให้เราปลอบโยนซึ่งกันและกันเหมือนที่
เราได้รับการปลอบโยนจากพระเจ้า

ตัวของเปาโลเองก็เคยผ่านช่วงเวลาที่ชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตรายและเขาท้อแท้ (2 โครินธ์ 1:8-10) แต่พระเจ้าทรงปลอบโยนเขา และตอนนี้เขาก็ส่งต่อการปลอบโยนนั้นไปยังคริสตจักร (2 โครินธ์ 1:6)

ความบริสุทธิ์และความจริงใจในการรับใช้

“นี่เป็นสิ่งที่เราอวด คือมโนธรรมของเราเป็นพยานว่า เราประพฤติตัวในโลกด้วยความบริสุทธิ์ใจ และด้วยความจริงใจที่มาจากพระเจ้า ไม่ใช่ประพฤติโดยปัญญาของมนุษย์แต่โดยพระคุณของพระเจ้า และต่อพวกท่านเราประพฤติยิ่งกว่านั้นเสียอีก” (2 โครินธ์ 1:12)

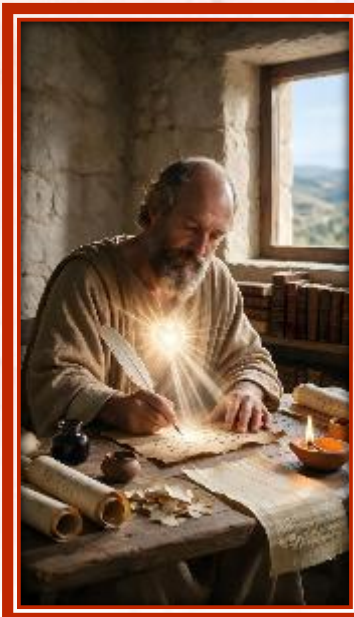
บางคนดูหมิ่นเปาโล กล่าวหาว่าเขาอ่อนแอและไม่เด็ดขาด (2 โครินธ์ 10:10) ด้วยเหตุนี้ เพื่อให้คำแนะนำของเขาได้รับการยอมรับ จึงจำเป็นที่อัครทูตจะต้องปกป้องตนเองจากการกล่าวหาเช่นนั้น

ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เขาคิดว่าตัวเองไม่มีความสำคัญอะไร (เอเฟซัส 3:8) แต่โดยพระคุณของพระเจ้า เขาสามารถอวดอ้างได้ว่าเขามีจิตสำนึกที่บริสุทธิ์ (2 โครินธ์ 1:12)

ด้วยเหตุนี้ งานเขียนของเปาโลจึงปราศจากเจตนาแอบแฝง เขาหวังว่าจดหมายเหล่านี้จะถูกอ่านและเข้าใจในบริบทของความบริสุทธิ์และความจริงใจ นั่นคือ เขียนขึ้นด้วยความรักต่อพวกเขาและมุ่งหวังแต่ประโยชน์ของพวกเขาเท่านั้น (2 โครินธ์ 1:13-14)

เขาและเพื่อนร่วมงานของเขาสามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่าการประพฤติของเขานั้นบริสุทธิ์และจริงใจ ทั้งในและนอกคริสตจักร

การประพุดิตนอย่างฉลาด

“ขอพระเจ้าเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ไปเมืองโครินธ์นั้นก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน” (2 โครินธ์ 1:23)

ในจดหมายฉบับแรก เปาโลแจ้งชาวโครินธ์ถึงเส้นทางที่เขาวางแผนจะไป (1 โครินธ์ 16:5-11)

เอเฟซัส

มาซิโดเนีย

โครินธ์

ยูเดีย

ในจดหมายฉบับต่อมา (2 โครินธ์ 7:8) เปาโลแจ้งพวกเขาว่าเขาจะไปเยี่ยมพวกเขาถึงสองครั้ง (2 โครินธ์ 1:15-16)

เอเฟซัส

โครินธ์

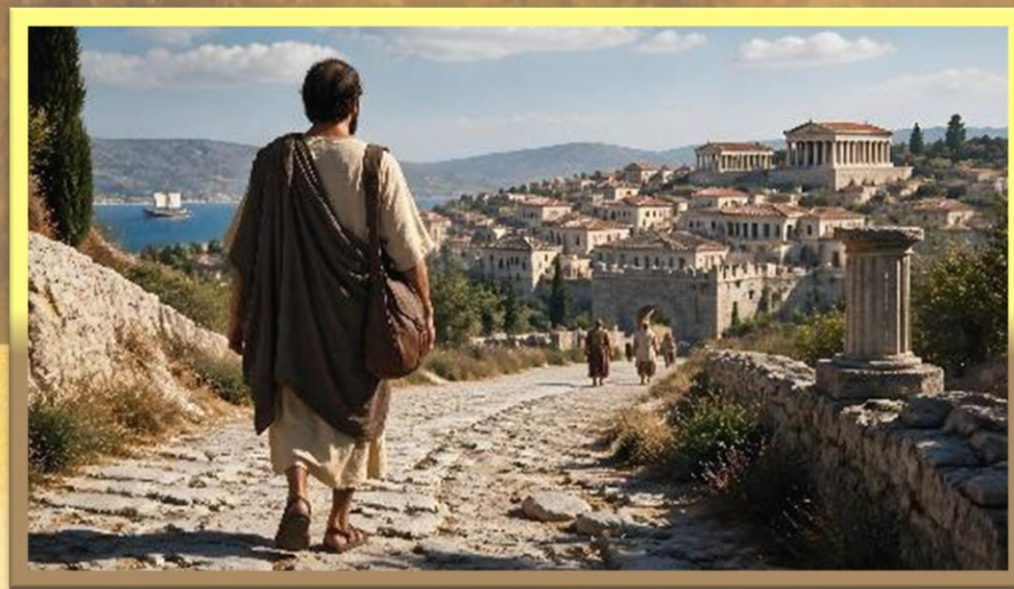
มาซิโดเนีย

โครินธ์

ยูเดีย

อย่างไรก็ตาม เขาได้เปลี่ยนแผนและตัดสินใจที่จะไม่ไปเยี่ยมในครั้งแรก (2 โครินธ์ 1:23) การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทำให้บางคนวิพากษ์วิจารณ์เขาว่าไม่แน่นอนและโลเล ทำไมเขาถึงเปลี่ยนใจ?

การปรากฏตัวของเปาโลในโครินธ์ดูเหมือนจะเป็นเนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นที่นั่น แต่การต่อต้านที่เขาจะพบเจอนั้นหมายถึงการเผชิญหน้าที่เขาต้องการหลีกเลี่ยง เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อพวกเขา (2 โครินธ์ 2:1-4)

การให้อภัยและการฟื้นฟู

“ถ้าพวกท่านยกโทษให้ใคร ข้าพเจ้าก็จะยกโทษให้เขาด้วย และถ้าข้าพเจ้ายกโทษเรื่องอะไรไป (ถ้ามีเรื่องใดที่ข้าพเจ้าจะต้องยกโทษให้) ข้าพเจ้าก็ทำเฉพาะพระพักตร์พระคริสต์เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย” (2 โครินธ์ 2:10)

ขณะที่เปาโลกำลังเดินทางไปเมืองทรอแอส ทิตัสได้เดินทางไปเมืองโครินธ์ จากเมืองทรอแอส เปาโลจึงเดินทางไปเมืองมาซิโดเนีย แต่เขารู้สึกทุกข์ใจอย่างมากเพราะทิตัสไม่ได้มาพบเขาที่เมืองทรอแอสเพื่อแจ้งข่าวคราวเกี่ยวกับคริสตจักรในเมืองโครินธ์ (2 โครินธ์ 2:12-13)

หลังจากนั้นไม่นาน ทิตัสก็ได้มาพบเปาโลที่เมืองมาซิโดเนีย เขาเล่าให้เปาโลฟังว่าคริสตจักรได้ตอบสนองต่อคำตักเตือนของอัครทูตในทางที่ดีมาก (2 โครินธ์ 7:5-9, 13-16)

หนึ่งในประเด็นที่พวกเขาต้องแก้ไขคือเรื่องระเบียบวินัยของคริสตจักร ผู้กระทำผิดได้รับการตักเตือนและยอมรับคำตักเตือนแล้ว เนื่องจากเชื่อฟังอัครทูต เปาโลจึงขอให้พวกเขาทำขั้นตอนต่อไปคือการให้อภัยและการฟื้นฟู (2 โครินธ์ 2:5-11)

กลิ่นหอมของพระคริสต์

“เพราะเราเป็นกลิ่นหอมหวานที่พระคริสต์ถวายแด่พระเจ้าในหมู่คนที่กำลังจะรอด และในหมู่คนที่กำลังจะพินาศ” 2 โครินธ์ 2:15)

เปาโลกล่าวถึงวิธีที่พระเจ้า “เปิดประตู” ให้ชาวประเสริฐได้รับการประกาศอย่างประสบความสำเร็จในเมืองโทรอาส และเขาก็เปล่งเสียงสรรเสริญและแสดงความยินดีว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงนำเราเป็นเชลยในขบวนแห่งแห่งชัยชนะของพระคริสต์ และทรงใช้เราเพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องพระองค์ไปทั่วทุกหนแห่ง” 2 โครินธ์ 2:14)

ความรู้เรื่องพระคริสต์เปรียบเสมือนกลิ่นหอมที่แผ่ไปทั่วทุกหนแห่ง เข้าถึงทุกจิตวิญญาณ สำหรับชาวโครินธ์เช่นเดียวกับเรา กลิ่นหอมนี้คือชีวิตนิรันดร์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่ปฏิเสธการทรงเรียก มันคือกลิ่นแห่งความตาย (2 โครินธ์ 2:15-16)

เปาโลเน้นย้ำถึงความรับผิดชอบที่มาพร้อมกับการประกาศข่าวประเสริฐ โดยอธิบายว่าต้องประกาศด้วยความจริงใจ โดยไม่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว แต่เพื่อความรอดของผู้ฟัง (2 โครินธ์ 2:17)

“ผู้ส่งสารผู้ซื่อสัตย์นี้ได้นำข่าวดีมาแจ้งว่า การเปลี่ยนแปลงอันน่าอัศจรรย์ได้เกิดขึ้นในหมู่ผู้เชื่อชาวโครินธ์ หลายคนยอมรับคำสั่งสอนที่อยู่ในจดหมายของเปาโลและกลับใจจากบาปของตน ชีวิตของพวกเขาไม่ได้เป็นที่อัปยศต่อศาสนาคริสต์อีกต่อไป แต่กลับส่งผลอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตตามหลักธรรมของพระเจ้า [...] การกลับใจที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของพระคุณอันศักดิ์สิทธิ์ที่มีต่อจิตใจจะนำไปสู่การสารภาพและการละทิ้งบาป นี่คือผลที่อัครทูตได้ประกาศว่าได้เห็นในชีวิตของผู้เชื่อชาวโครินธ์”